

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115215168
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8115215168.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Jany Jančíkovej v právnej veci v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. X, XXX XX D., zastúpenej JUDr. Katarínou Andráš Leškovou, advokátkou, Plzenská 2, 080 01 Prešov, IČO: 42083524, proti žalovanému: E. F. G., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom H. XX, XXX XX D., zastúpenému JUDr. Branislavom Kahancom, advokátom, Vajanského 33, 080 01 Prešov, IČO: 42084792 o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13C/250/2015-230 zo dňa 29.3.2022, jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobkyni proti žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom vyslovil, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 34.023,50 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vychádzajúc z prisúdenej sumy s tým, že o výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

O nároku rozhodol na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa (pôvodne aj so žalobkyňou v 2/ rade, ktorá v priebehu konania zomrela, a voči ktorej bolo konanie zastavené) domáhala voči žalovanému zaplataenia obom žalobkyniam spoločne a nerozdielne bezdôvodné obohatenie vo výške 68.047,- eur. Obe pôvodné žalobkyne sa ako kupujúce so žalovaným ako predávajúcim dohodli na kúpe 3-izbového bytu v D. F. I. J. H. XX, a to za sumu 2.050.000,- Sk. Žalovaný trval na tom, aby v kúpnej zmluve bola uvedená kúpna cena vo výške 300.000,- Sk z dôvodu, že inak by musel platiť vysokú daň, pričom pre kupujúce to nebude znamenať nijaký problém. Žalobkyne sa nechali presvedčiť a dňa 6.5.2008 podpísali kúpnu zmluvu o prevode vlastníckeho práva k tomuto bytu s údajom o kúpnej cene 300.000,- Sk, a na základe tejto kúpnej zmluvy aj skutočne došlo k zápisu vlastníckeho práva k predmetnému bytu v prospech oboch pôvodných žalobkyň do katastra nehnuteľností. Keďže kúpu tohto bytu považovali iba za dočasné riešenie a ich zámerom bolo kúpiť si iný rodinný dom, následne „naleteli“ vtedy realitnej maklérke G. K. L. (teraz vystupujúcej pod zmeneným menom G. K. M. N. A.), ktorá ich presvedčila k odpredaju tohto bytu pre jej dcéru O. L.. V kúpnej zmluve bola uvedená ako kúpna cena suma vo výške 320.000,- Sk, pričom maklérka tvrdila, že cena musí byť taká, pretože aj na ich kúpnej zmluve bola ako kúpna cena

uvedená suma 300.000,- Sk. Ubezpečovala ich, že byť následne predá za sumu 2.050.000,- Sk. G. L. im však za predaj tohto bytu doteraz nič nevyplatila a bezprostredne po prevode vlastníckeho práva k bytu na jej dcéru O. L. tento byt predala G. L. za sumu 1.000.000,- Sk, pričom aktuálnym vlastníkom tohto bytu je N. L., otec G. L. a známy G. L..

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. XXT/XX/XXXX zo dňa 5.8.2011 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu bola G. K. L. uznaná vinnou za zločin podvodu spáchaný vo vzťahu k žalobkyniam. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. XT/XX/XXXX bol žalovaný v súvislosti s úmyselným uvedením nižšej kúpnej ceny do kúpnej zmluvy za predaj bytu žalobkyniam uznaný vinným zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 2 Trestného zákona. V súvislosti s podvodným konaním G. K. L. v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/101/2010 sa domáhali určenia ich vlastníckeho práva k predmetnému bytu proti jeho vtedajšiemu vlastníkovi G. L.. Namietali absolútnu neplatnosť prevodu vlastníckeho práva k tomuto bytu na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi nimi a O. L. dňa 31.10.2008. Rozsudkom zo dňa 26.6.2013 súd žalobu zamietol z dôvodu, že ani žalobkyne sa na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi nimi a E. F. G. (žalovaným) dňa 6.5.2008 nestali vlastníčkami predmetného bytu, pretože kúpna zmluva uzavretá medzi žalobkyňami a žalovaným v tomto konaní je z dôvodu nesúladu medzi skutočne vyplatenou kúpnu cenou a kúpnu cenou uvedenou v kúpnej zmluve absolútne neplatná. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 12Co/83/2013 zo dňa 19.12.2013 tento rozsudok potvrdil. Podľa rozhodnutia súdu je vlastníkom bytu žalovaný, pričom na liste vlastníctva je ako vlastníkom bytu uvedený N. L.. Keďže žalobkyne nikdy nemali záujem na obídení administratívneho daňového predpisu, sú obeťami podvodu. Preto sa vo vzťahu k žalovanému, ktorý, podľa názoru súdu, je stále legitímnym vlastníkom bytu, domáhali vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 68.047,- eur ako sumy, ktorú žalovanému vyplatili ako kúpnu cenu za byt pri uzavretí kúpnej zmluvy dňa 6.5.2008. neskôr žalobkyne svoju žalobu upravili tak, že žiadali, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni v 1/ rade sumu 34.023,50 eur a žalobkyni v 2/ rade sumu 34.023,- eur. Súd túto zmenu žaloby pripustil uznesením č.k. 13C/250/2015-52 zo dňa 23.3.2016.

Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 13C/250/2015-117 zo dňa 18.12.2018 tak, že žalobu na základe námietky premlčania zamietol. Vychádzal z ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Súd mal za to, že žalobkyne všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých bolo možné vyvodit', že došlo k bezdôvodnému obohateniu na základe neplatného právneho úkonu a kto sa na ich úkor obohatil, mali k dispozícii a žalobu mohli podať nepochybne už bezprostredne po podpise kúpnej zmluvy a vyplatení kúpnej ceny žalovanému. Platbu v prospech žalovaného uskutočnili pri podpise zmluvy 6.5.2008 a žalobu voči žalovanému podali po viac ako 2 rokoch. Žalobu teda podali po uplynutí subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, a keďže žalovaný premlčanie namietol, súd žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podali žalobkyne odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 11Co/66/2019-163 zo dňa 26.11.2020 uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval, ak neposudzoval vzťah medzi žalobkyňami a žalovaným ako synalagmatický záväzok, a teda aj námietku premlčania neposudzoval podľa § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že je nesporné, že kúpna zmluva medzi žalobkyňami a žalovaným zo dňa 6.5.2008 je absolútne neplatnou kúpnu zmluvou z dôvodu, že v kúpnej zmluve bola uvedená kúpna cena 300.000,- Sk, aj keď v skutočnosti žalobkyne zaplatili kúpnu cenu vo výške 2.050.000,- Sk. Odvolací súd poukázal na ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že typicky obojstranne zaväzujúcou zmluvou je zmluva kúpna, kedy práva a povinnosti oboch účastníkov sú vzájomne podmienené a rovnako tak sú vzájomne podmienené ich nároky na vrátenie už prijatých plnení ak je zmluva neplatná alebo bola zrušená. Obidve zmluvné strany sú zároveň povinným i oprávneným z právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatnej či zrušenej zmluvy. Ide o ich synalagmatické práva podľa ustanovenia § 560 Občianskeho zákonníka. Ak je zmluva neplatná alebo bola zrušená a kupujúci nie je vlastníkom veci, pričom zaplatil kúpnu cenu, predávajúci je povinný kúpnu cenu mu vrátiť s tým, že vrátenie kúpnej ceny je na druhej strane vyvážené tým, že vlastníctvo k predmetu prevodu zostáva predávajúcemu. Z hľadiska aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinný navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku

premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietať. Úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne posúdiť právny nárok uplatnený žalobou podľa § 457 Občianskeho zákonníka, námietku premlčania vznesenú žalovaným v konaní podľa ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka a vo veci opätovne rozhodnúť. Odvolací súd tiež poukázal na potrebu oboznámiť sa s rozhodnutiami o nárokoch uplatnených v trestných veciach XXT/XX/XXXX a XT/XX/XXXX.

Na základe uvedeného sa súd prvej inštancie vecou zaoberal opätovne. Pôvodná žalobkyňa v 2/ rade počas konania zomrela, v konaní o žalobe v časti medzi ňou a žalovaným súd rozhodol podľa výsledkov dedičského konania osobitným uznesením vyhláseným na pojednávaním. V ostatnej časti súd rozhodoval len o žalobe pôvodnej žalobkyne v 1/ rade, ktorá si v konaní uplatnila nárok na zaplatenie sumy 34.023,50 eur.

Vec právne posúdil v zmysle ustanovenia § 100 ods. 2 veta prvá, § 107 ods. 3, § 133 ods. 1 a 2, § 451 ods. 2, § 457 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že kúpna zmluva medzi žalobkyňou a žalovaným zo dňa 6.5.2008 je absolútne neplatnou kúpnu zmluvou z dôvodu nezhody prejavu vôle ohľadom kúpnej ceny bytu uvedenej v kúpnej zmluve vo výške 300.000,- Sk so skutočnou kúpnu cenou bytu 2.050.000,- Sk, ktorú kupujúce predávajúcemu aj vyplátili. Na základe skutočnosti, že predmetná kúpna zmluva je neplatná a podľa ustanovenia § 457 OZ, každý z účastníkov neplatnej zmluvy je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žalovaný sa v konaní bránil námietkou premlčania a tým, že z ustanovenia § 457 OZ vyplýva zmluvným stranám povinnosť vrátiť si vzájomné plnenia, a že vzájomná, resp. synalagmatická povaha reštitúcie podľa neho nie je zachovaná. Tieto námietky súd nepovažoval za dôvodné. K námietke premlčania súd poukázal na to, že na základe neplatnej kúpnej zmluvy nedošlo k platnému prevodu vlastníctva. Vlastnícke právo predávajúceho k predmetu prevodu, tak ako to uviedol odvolací súd, mu zostalo zachované. Keďže žalovaný žalobkyňi na základe neplatnej kúpnej zmluvy neposkytol žiadne plnenie a v zmysle ustanovenia § 100 ods. 2 OZ sa navyše vlastnícke právo ani nepremlčuje, žalobkyňa ako účastník neplatnej zmluvy jeho premlčanie namietať nemôže, preto na námietku premlčania žalovaného v zmysle ustanovenia § 107 ods. 3 OZ ani prihliadnuť nemožno. Súd zistil aj to, že v trestných konaniach pod sp.zn. XT/XX/XXXX a sp.zn. XT/XX/XXXX nebola žalobkyňi priznaná náhrada škody, ktorá by súvisela so zaplatením kúpnej ceny žalovanému.

K námietke žalovaného, že v danom prípade nie je dodržaná vzájomná, resp. synalagmatická povaha vrátenia vzájomných plnení súd uviedol, že v prípade, ak k platnému prevodu nehnuteľnosti reálne nedošlo, samotný zápis v katastri nehnuteľnosti vlastnícke právo nepochybne nezakladá. Vlastnícke právo k dotknutému bytu pri neplatnom prevode pôvodnému vlastníkovi (žalovanému) zostalo zachované, žiadne plnenie na navrátenie do tohto stavu sa od žalobkyne ako účastníka neplatnej kúpnej zmluvy teda nevyžaduje. Námietku žalovaného, že pri rozhodovaní o jeho povinnosti vrátiť žalobkyňi ňou zaplatenú kúpnu cenu tak nie je zachovaná resp. vyjadrená vzájomnosť jeho povinnosti vrátiť jej plnenie oproti povinnosti žalobkyne vrátiť mu ním poskytnuté plnenie považoval na základe uvedeného za nedôvodnú. Vrátenie kúpnej ceny je v prípade neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vyvážené tým, že vlastníctvo k predmetu prevodu zostáva predávajúcemu. Súd preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

O náhrade trov súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

V zákonom stanovenej lehote podal voči rozsudku odvolanie žalovaný. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že synalagmatický charakter predmetného právneho vzťahu sa v súdnom konaní musí odzrkadliť v znení žalobného petitu a následne výroku súdu. Poukázal

na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, pričom v rozsudku sp. zn. 3Cdo/115/2008 konštatoval, že žiadna zo strán nemôže samostatne uplatniť svoje právo na plnenie, poskytnuté podľa neplatnej zmluvy, pretože ustanovenie § 457 OZ upravuje nielen spôsob, ale aj rozsah vzájomného plnenia. Z uvedeného potom vyplýva povinnosť žalobcu v petite žaloby túto vzájomnú viazanosť reštitučných povinností aj vyjadriť, a to v prípade ak ku splneniu povinnosti jednej zo strán už v čase vyhlásenia rozhodnutia nedošlo. Na uvedenom právnom názore nič nemení ani skutočnosť, že predmetom posúdenej neplatnej zmluvy bola nehnuteľnosť. Súd prvej inštancie sa preto pri posúdení predmetnej právnej otázky odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V ďalšom poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/190/2018 zo dňa 28.1.2020 a rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28Cdo/2408/2014 zo dňa 15.10.2014, 25Cdo/3902/2009, 28Cdo/1444/2014 a 28Cdo/2197/2013. Uviedol, že už v čase jeho vyjadrenia vo veci dňa 22.6.2016 bolo vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam zapísané v prospech ďalších tretích osôb, ktoré nehnuteľnosti mohli nadobudnúť dobromyseľne, a preto obnovenie vlastníckeho práva v prospech žalovaného je značne obtiažne. Vlastnícke právo bolo zapísané v prospech tretej osoby pod V277/2016, vklad ktorej bol povolený dňa 6.4.2016. V tom čase s prihliadnutím na nález ÚS SR sp. zn. I.ÚS/151/2016 bola kolízia práv vlastníka a nadobúdateľa v dobrej viere riešená v prospech dobromyseľného nadobúdateľa. V tomto prípade sa priklonil k ochrane dobromyseľného nadobúdateľa, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom konaní. Naopak Najvyšší súd SR sa v aktuálnom rozhodnutí veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VOBdo/2/2020 zo dňa 27.4.2021 priklonil k zásade neprelomenia zásady nemo plus iuris. V prípade vyhovenia žaloby žalobkyňa nadobudne peňažné prostriedky zo súdom posúdenej neplatnej kúpnej zmluvy zo dňa 06.05.2008, pričom vlastnícke právo v prospech žalovaného zapísané nebude, resp. jeho zápis bude otáznny. Žalovaný zdôraznil, že nemal v úmysle žalobkyne uviesť do omylu, čo medzi stranami nie je sporné. Preto má za to, že za doposiaľ vykonaného dokazovania nie je možné žalobe vyhovieť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v bodoch 25. a 26. neobsahuje náležité odpovede na argumenty žalovaného týkajúce sa vzájomnej a podmienenej reštitučnej povinnosti zmluvných strán s poukazom na ustanovenie § 457 OZ, ktorá sa má odzrkadliť v žalobnom návrhu a následne vo výroku rozhodnutia. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný svoj názor, že v tomto prípade nejde o synalagmatický vzťah po výzve súdu, aby svoj názor vysvetlil, tento ho bližšie odôvodniť nevedel. Až v podanom odvolaní uviedol, že vo výroku napadnutého rozhodnutia chýba vzájomne podmienená reštitučná povinnosť žalobkyne. Napriek tomu, že ide o zjavne oneskorenú procesnú obranu žalovaného, uviedol, že v predmetnom spore nemožno žalobkyňu zaviazvať na reštitučnú povinnosť, pretože žalobkyňa predmetnou nehnuteľnosťou nedisponuje. Žalobkyňa spolu so svojou nebohou sestrou vyplatili za predmetný byt žalovanému sumu 2.050.000,- Sk. Žalovaný má kúpnu cenu a po právnej stránke má stále aj vlastnícke právo k tomuto bytu. Iniciatíva uviesť do kúpnej zmluvy inú ako skutočne zaplatenú kúpnu cenu vzišla od žalovaného s úmyslom ušetriť na dani a nebral ohľad na riziko, že žalobkyne môže ohroziť na vlastníckom práve. Preto nie je po právnej stránke účelné, aby bola žalobkyňa zaväzovaná k nejakej povinnosti vo vzťahu k povinnosti žalovaného zaplatiť aj bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa nemá čo vydať, keďže nehnuteľnosťou nedisponuje. Žalovaný má k dispozícii všetky právne prostriedky, aby docielil zosúladenie právneho stavu s faktickým, pričom právny stav vyplýva z rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 13C/101/2010 a Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/83/2013. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 - ďalej len „CSP“) prejednal podané odvolanie v zmysle zásad daných aplikáciou ustanovenia § 378 a nasl. CSP. Žiada sa osobitne zdôrazniť, že odvolací súd pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou v § 380 ods. 2 CSP) tak, ako boli uplatnené v zákonnej odvolacej lehote. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania. Vychádzal pritom z aplikácie ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pričom mal za to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania a ani dôležitý verejný záujem. Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej

časti, i konania ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd po prejednaní veci v senáte k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj s jeho odôvodnením.

Len v súvislosti s uplatnenými odvolacími dôvodmi je potrebné uviesť nasledovné:

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV.ÚS/252/04, I.ÚS/50/04, I.ÚS/97/97, II.ÚS/3/97 a II.ÚS/251/03).

Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, či 8Cdo/85/2018).

Podľa tvrdenia žalovaného, odvolateľa, jemu v konaní pred súdom prvej inštancie bolo nesprávnym procesným postupom znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tak, ako to je uvedené vyššie, v rámci obsahu ním podaného odvolania, k tomuto nesprávnemu procesnému postupu malo dôjsť tak, že už samotná žalobkyňa pri formulácii navrhovaného rozsudového výroku (petitu) mala vyjadriť synalagmatickosť vzťahu vyplývajúceho z ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka. Súd konajúci o žalobe na plnenie (vydanie bezdôvodného obohatenia) môže v rámci synalagmatického charakteru právneho vzťahu žalobe vyhovieť len vtedy, keď žalobný petit predstavuje dostatočný podklad pre výrok rozhodnutia, v ktorom bude vyjadrená vzájomná viazanosť a podmienenosť plnení oboch strán.

Už v predchádzajúcom svojom rozhodnutí odvolací súd (v uznesení č.k. 11Co/66/2019-163 zo dňa 26.11.2020) vyjadril právny názor na charakter predmetného vzťahu s tým, že sa javilo (podľa vtedajších poznatkov z obsahu súdneho konania) dôvodným aplikovať na predmetný vzťah ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, upravujúceho možnosti uplatnenia námietky premlčania v synalagmatickom vzťahu. Tento synalagmatický vzťah vznikol zo zákona ako dôsledok absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 6.5.2008 uzavretej medzi stranami sporu. Pre formuláciu žalobného petitu je tak určujúcim a rozhodujúcim vždy to, čo bolo podľa zmluvy plnené, to čo každá zo strán uvedeného záväzku od druhej strany prijala, i to, aký stav v predmetnej veci z hľadiska skutkového je preukázaný a odôvodňujúci záver, ktorý je založený na formulácii navrhovaného rozsudového výroku pri zachovaní rovnováhy obidvoch strán z neplatnej alebo zrušenej zmluvy. Tak, ako bude uvedené ďalej (v súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci), aj vo vzťahu k požiadavke formulácie navrhovaného žalobného petitu, sa súd prvej inštancie správne vypořiadal s tým, že aktuálne sú určujúce zápisy v katastri nehnuteľností i reálna možnosť vlastníka nehnuteľnosti uplatňovať nároky voči tým osobám, na ktorých je vlastníctvo v katastri vedené s tým, že žalobkyňa aktuálne nie je vedenou vlastníčkou predmetného bytu a zároveň nie je ani užívateľkou, či držiteľkou uvedeného bytu. Žalovanému po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu bolo zrejmé aj to, akým spôsobom sa predmetný právny vzťah má posudzovať a pre rozhodnutie o podanej žalobe sa nežiadalo, aby vo formulácii žalobného petitu sa ním zdôrazňovaná synalagmatickosť (za daného skutkového stavu) mala vyjadriť. Každopádne tak, ako bude uvedené ďalej, pre rozhodnutie o uplatnenej námietke premlčania bola dôvodnou aplikácia ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Zo zaznamenaného priebehu konania neboli zistené také skutočnosti, ktoré by svedčili dôvodnosti záverov o takých závadných procesných postupoch súdu prvej inštancie, ktoré by mali za následok porušenie práva na spravodlivý proces na strane žalovaného.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil aj to, že konanie vo vzťahu medzi pôvodnou žalobkyňou v 2/ rade a žalovaným bolo zastavené uznesením zo dňa 29.3.2022 č.k. 13C/250/2015-228. Toto uznesenie bolo vyhlásené na pojednávaní a jeho písomné vyhotovenie je (tak, ako už je vyššie uvedené) na č.l. 228 spisu.

Relevantné pre rozhodnutie v predmetnej veci bolo to, že žalobkyňa uplatňovala svoj nárok opierajúc sa o určito produkované tvrdenia a označené dôkazy, k čomu bolo vykonané aj potrebné dokazovanie, ku ktorému mali obe sporové strany možnosť sa vyjadriť, pričom súd prvej inštancie aj správne konštatoval nespornosť skutkových tvrdení, ktoré sa týkali buď samotného obsahu zmluvy, to, aké plnenia boli v zmluve označenými kupujúcimi predávajúcemu realizované. K týmto tvrdeniam sú aj náležité a skutkovým záverom súdu prvej inštancie zodpovedajúce i uvádzané skutočnosti vyplývajúce z trestných konaní.

Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania sa žiada konštatovať, že žalovaný mal od momentu doručenia žaloby s prílohami až do konečného rozhodnutia, v poradí druhým rozsudkom súdu prvej inštancie, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie svojej obrany voči nárokom žalobkyne uplatneným žalobou, ale aj k námietkam vo vzťahu k obsahu navrhovaného žalobného petitu.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (ďalej aj „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 ústavy (aj Čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m.m. I.ÚS/62/97, II.ÚS/26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde alebo ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby. Obsahom práva na súdnu ochranu v zmysle Čl. 46 ods. 1 ústavy je aj to, že jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so

zákonom je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I.ÚS/26/94). Opakovane odvolací súd zdôrazňuje to, že vytýkaná námietka odkazujúca na potrebu formulácie žalobného petitu tak, aby vyjadril synalagmatickosť záväzkového vzťahu, bola vzhľadom na závery súdu prvej inštancie aj pri posudzovaní uplatnených nárokov nedôvodná.

Obsahovo uplatnené odvolacie dôvody bližšie nekonkretizujú výhrady založené na údajných nesprávnych skutkových zisteniach z vykonaných dôkazov.

K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež opakovane zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne podľa štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená svojvôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Pri individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Táto odvolacia námietka však v predmetnej veci naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napádaná nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani samostatne nevyhodnocoval a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky vo vzťahu k nesporným tvrdeniam strán i ku obsahu zhromaždených listinných dôkazov.

Žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Z obsahu spisu mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo, keďže súd prvej inštancie použil správny právny predpis a tento správny právny predpis aj interpretoval. Právne závery súdu prvej inštancie nepovažuje odvolací súd za vadné. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi odvolací súd uvádza, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany súdu prvej inštancie bola v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení súdom prvej inštancie nedošlo k obmedzeniu tohto základného práva v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

Súd prvej inštancie aj vzhľadom na záväzný právny názor odvolacieho súdu uvedený v uznesení č.k. 11Co/66/2019-163 zo dňa 26.11.2020, ktorým prvý rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby zrušil, správne v prejednávanej veci aplikoval ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože sa jedná o synalagmatický vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka, ktorý v danom prípade vznikol zo zákona ako dôsledok absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 06.05.2008 uzatvorenej medzi stranami sporu. Rozhodujúce je vždy to, čo bolo podľa zmluvy plnené a o čo sa každá strana uvedeného záväzku obohatila v čase, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Na charaktere tohto synalagmatického záväzku nič nemení ani okolnosť, že žalovaný v dobe rozhodovania súdu v predmetnej veci už žiadne právo z čiastočnej neplatnosti kúpnej zmluvy proti žalobkyni nemá. Zmyslom ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka je zachovanie rovnováhy práv obidvoch zmluvných strán neplatnej alebo neskôr zrušenej zmluvy. S argumentáciou žalovaného sa teda odvolací súd nestotožňuje a námietku žalovaného považuje za nedôvodnú.

Vo vzťahu k namietanej vade žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, avšak samostatným žalobným petitom nenavrhol súdu, aby ju súd zaviazal na vydanie nehnuteľnosti, predmetu kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu, sa žiada uviesť, že súčasná súdna prax sa pomerne jednotne prikláňa k záveru, že pri synalagmatických záväzkoch je žalobca, ako dominus litis, povinný vo svojom návrhu vymedziť vzájomnú podmienenosť plnení účastníkov konania, pokiaľ už sám svoju povinnosť nesplnil. Z vlastnej úradnej povinnosti nie je súd oprávnený rozšíriť predmet konania o výrok zaväzujúci žalobcu na protiplnenie, pretože tomu bráni zásada iudex ne eat ultra petita partium (§ 216 ods. 2 CSP). Nejde súčasne ani o procesné práva a povinnosti, na ktoré by sa v prípade účastníka nezastúpeného advokátom vzťahovala poučovacia povinnosť súdu v zmysle § 160 CSP. Navyše výkon exekučného titulu, ktorým bolo uložené splnenie vzájomných povinností účastníkov, podlieha režimu § 47 Exekučného poriadku. Exekúciu možno v takomto prípade vykonať, iba ak oprávnený preukáže, že svoju vzájomnú povinnosť voči povinnému už sám splnil, prípadne jej splnenie zabezpečil. K potvrdeniu o vykonateľnosti exekučného titulu treba v takýchto prípadoch pripojiť listinu vydanú alebo overenú oprávneným orgánom alebo osobou, z ktorej je zjavné, že oprávnený splnil alebo zabezpečil splnenie svojej vzájomnej povinnosti (pozri § 47 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku).

Žalovaný vo svojej argumentácii poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/190/2018, na základe ktorého mal za to, že súd mal žalobkyni uložiť povinnosť poskytnúť súčinnosť pri obnovení zápisu vlastníckeho práva v prospech predávajúceho (žalovaného). V tomto sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol, že nie je zrejme, na splnenie akej konkrétnej právne významnej povinnosti žalobkyne, závislej od jej konania, by jeho povinnosť vrátiť jej ňou zaplatenú kúpnu cenu viazaná mala byť, čo bližšie žalovaný neuviedol ani vo svojom odvolaní.

Vo vzťahu k rozhodnutiam Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28Cdo/2408/2014 a 25Cdo/3902/2009, o ktoré žalovaný oprel svoju odvolaciu argumentáciu o potrebe nariadenia povinnosti žalobkyni voči žalovanému, je potrebné uviesť, že v týchto rozhodnutiach bola konštatovaná potreba splnenia podmienok pre prechod vlastníckeho práva na žalovaného a umožnenie obnovenia vlastníckeho práva. Ani z týchto rozhodnutí však nemožno vyvodiť, že by v prejednávanej veci bolo potrebné samostatným výrokom uložiť žalobkyni povinnosť vo vzťahu k žalovanému, nakoľko žalovaná nie je na liste vlastníctva v katastri nehnuteľností vedená ako vlastníčka predmetného bytu, ani v tomto byte nebyva.

V danom prípade je potrebné prihliadnúť na to, že v otázke možnosti prelomenia zásady nemo plus iuris, a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa, došlo k ustáleniu rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, a to uznesením Veľkého senátu Obchodno-právneho kolégia z 27. apríla 2021, sp. zn. 1VObdo/2/2020. K nastolenej právnej otázke Veľký senát Obchodno-právneho kolégia okrem iného uviedol, že slovenská právna úprava nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka vo všeobecnosti neupravuje. Nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka umožňuje len v zákonom upravených prípadoch, predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť iba od vlastníka; len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie zásady nemo plus iuris. Z tohto konštatovania vyplýva, že neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby

existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že dobrá viera nadobúdateľa sama postačuje na priznanie vlastníckeho práva, t. j. že by nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bolo prípustné vo všeobecnosti. Uvedené platí bez ohľadu na to, že zotrvanie na zásade nemo plus iuris môže pôsobiť v subjektívnej rovine nespravodlivo voči nadobúdateľovi veci. Zároveň uviedol, že nadobudnutie veci v dobrej viere od nevlastníka vo všeobecnosti nemožno zaradiť ani medzi iné skutočnosti ustanovené zákonom, na základe ktorých možno nadobudnúť vlastnícke právo k veci (podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

V ďalšom Veľký senát konštatoval, že pri posudzovaní zásady nemo plus iuris, resp. ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, je potrebné rozlišovať situácie, kedy došlo po uzatvorení kúpnej zmluvy k zrušeniu nadobúdacieho titulu predávajúceho od situácie, kedy sa predávajúci vôbec nestal vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti, napr. z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy ako nadobúdacieho titulu na strane predávajúceho. Dodal, že v prípade neplatnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nedochádza k právnym následkom ňou predpokladaným. Uvedené okrem iného znamená, že ňou nedochádza k prevodu vlastníckeho práva z prevodcu na nadobúdateľa, a keďže nadobúdateľ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nenadobudol, nemôže s danými nehnuteľnosťami nakladať, čo okrem iného znamená, že nadobúdateľ ich nemôže ďalej previesť na ďalší subjekt, ktorý sa v takom prípade taktiež nemôže stať ich vlastníkom. Treba naďalej zotrvať na právnom závere vyslovenom Najvyšším súdom SR už v rozsudku sp. zn. 1Cdo/96/1995 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 39/1998), v zmysle ktorého „absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a hľadá sa naň, ako by nebol urobený; táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností“.

Možnosť prelomenia zásady nemo plus iuris, okrem zákonom predvídaných výnimiek, nie je podľa Veľkého senátu možné odvodiť ani zo znenia ustanovenia § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a zápise vlastníckych a iných práv (katastrálny zákon), a to ani s odkazom na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, z ktorého ako takého tiež nemožno odvodiť uprednostnenie ochrany dobrej viery nadobúdateľa nehnuteľnosti pred ochranou jej vlastníka alebo aspoň pomerovanie medzi ochranou vlastníka veci a dobrou vierou ďalšieho nadobúdateľa. Veľký senát dospel k záveru, že dobrá viera nadobúdateľa nehnuteľnosti v správnosť údajov katastra nehnuteľností o jej predchádzajúcom vlastníkovi nepostačuje pre záver súdu o tom, že mohol nadobudnúť vlastnícke právo, ak sa preukáže, že táto zapísaná osoba v skutočnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebola vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti, napríklad z dôvodu, že predchádzajúca zmluva o prevode nehnuteľnosti predstavovala absolútne neplatný právny úkon.

Treba tiež dodať, že retrospektívnym účinkom zmenenej judikatúry sa Najvyšší súd SR vyjadril vo svojich rozhodnutiach (sp.zn. 8MCdo/4/2014, 3Cdo/223/2016, 3Cdo/198/2017, 9Cdo/67/2020, 7Cdo/20/2021), pričom zastáva priebežne stabilný názor, že pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu a iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti, ale nový právny názor treba aplikovať aj na všetky prebiehajúce konania.

Ak teda odvolateľ v odvolaní namieťa, že nebude sa môcť domôcť svojho práva voči údajným dobromyseľným nadobúdateľom bytu, nemožno bez ďalšieho aj cez uvedenú judikatúru túto jeho námietku vyhodnotiť za opodstatnenú. Aj keď toto rozhodnutie nie je záväzným pre subjekty, ktoré nie sú účastníkmi tohto konania, pri vyššie uvedenej argumentácii odvolacia námietka o ochrane dobromyseľného nadobúdateľa nebola spôsobilá privodiť zmenu, či zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku. Odvolací súd nemá ani v tejto veci dôvod odkloniť sa od záverov, aké prijal iný senát tunajšieho súdu vo veci týkajúcej sa totožného bytu, vedenej na súde pod sp.zn. 12Co/83/2013 (viď bod 3 vyššie), na ktorý správne v dôvodoch teraz preskúmaného rozsudku poukázal súd prvej inštancie.

Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP a § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).